

SÕJAHÜÜD

Lõikuse
number

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI-KOMANDÖR

4. AASTAKÄIK

Nr. 39. Oktoober 1932

Mis külvatud, kord lõigatakse.

SÕJA- HÜÜD
Pääste- armee

häälekandja Eestis.

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London
101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riiga,
Kenina jala 32 dz. 3-a.

JUHATAJA MÄRKMEID.

Kul kiiresti möödub aeg, ja sellega ühes ka kõik võimalused, et teha hääd ja aidata puudustkannatajaid. Meie elame vaid üks kord, ja kõik, mida teeme hääd, lisab juure inimkonna õnnele ning toob rõõmu neile, kes üksinda ja kurvad. Olgu teie elu alati „rõõmusõnum“, ja õnnelik naeratus ning tännik süda.

Lõikusepühad on tänuandmise aeg, ja Jumal tahab, et meie näitaksime milgi kindlal viisil oma tänu kõige Tema hääduse eest. Teatud korpus- teed näitavad, et on inimesi, kes li- mutavad tegelikult oma tänu, ja meie loodame, et selle aasta lõikuse- püha sissetulek ületab möödunud aasta oma. Minge edasi töötades ja andes, ning Jumal tasub teile rikkalikult kõik teie tööd ja vaevad Tema teenistuses.

Kolonel Humphrey külastas Lätit kolmas kord, ja tal oli rõõm juhata- da koosolekut Riias ja Vindavis. Pühitsuskoosolek Riias oli hästi kü- lastatud ja kõik juuresviibijad oma- di õnnistusi kolonel kõnest. Tema tüline väim koosoleku juhatuses tõi valmistust itahele. Järgmisel reedel pöitja kolonel ühes minuga Vind- avi, kus juhataisime lõikusepüha koosolekuid. Muusikakoosolek lau- päeval ja pühapäevased koosolekud olid hästi külastatud ja hinged aland- sidd kaheatsupingil. Vabaühuko- olek turplasti äratas inimeste huvi ja suur hulk tuli kuulama evange- liumi sõnumit. Kolonel lahkus es- maspäeva õhtul, et sõita Londoni, ja võitis enesega kaasa õnnelikke mä- latusi.

Teine külaline meie diviisi oli en- völd Swartz, kes viibis siin kaks nädal- ta ja aitas kaasa koosolekule Riia 1. ja 4. korpusel. Kõik võtsid envoid südamikult vastu. Ta sõnum oli õnnistuseks ja tema kolmas kü- laskäik siia jääb mälestuseks kõigile, kes kuulavad teda.

Nüüd on meie ees silski veel tule- vik. Sügise- ja talvekuud oma ise- äriliste koosolekutega annavad meile palju võimalusi, ja ma soovin väga, et iga sõdur, nekrut ja ohvitser teeks oma parimat, viies sõnumit Kristu- sest inimeste südamele. Haarake kiinni võimalustist ja tehke oma par- imat inimeste päästmiseks; olgu teie edu juhataes hingi Jumala juure.

Ule kõige, otsige kõigepeält juma- lariiki. Olgu see teie ülim võtte, ja küll Tema ise tasub teie tööd. Mul

TEENIGE ISSANDAT RÕÕMUGA.

Järelemõtlemiseks lõikuseajal.

ASTA viimane osa on alati rõõmaeg. Inimesed rõõmustavad, sest nende aastatöö on lõpetatud; taluniku kannatus on tasutud; kõik viljad on kogutud ja pandud kindlasse kohta toidutagavaraks. Rõõmumistamine on hää. Jumal armastab seda. Ta on loonud loo- duse, nii et see võib rõõmustada. Näib, et isegi liikumatud asjad rõõ- mustavad ühes. Orud on kaetud viljaga; need hõiskavad rõõmust, nad laulavad ka, ja „võikesed künkud rõõmustavad ka igalpool.“ Aga Jumala loodus, teilele on antud mõistus, peaks teenima. Tema suurema andumu- sega, mõttega, järelemõtlega ning sihilikkul. Oma rõõmuse meie peaksime teenima Teda, ja kunagi rõõm Tema andide üle ei tohiks juhutada meid kaugemale temast, vaid me peame olema tänuilikut Andjale ja sõna- kuulelikud õpetajale. Meie peaksime olles rõõmsad teenima Teda aland- likult, ja teenides Teda olema alati rõõmsad.

Palju asju, mis rõõmustavad meid.

Meie teenistuses on palju, mis peaks rõõmustama meid. Vaatleme nä- teks meie õpetaja iseloomu. Inimesed ütlevad ajalikult tõdandajast: „Teda on rõõm teenida — ta on nii õiglane, lahke ja hää.“ Ja nii on ka rõõm tein- dima Jumalat; Tema et ole mitte vali isand, kes otsib ainult omakasu ja on hooletu teie inimeste huvidel, kes teenivad Teda — vaid Tema on meie isa!

Vaatleme ka Tema teenistuse iseloomu. Kõik on rahuldav ja tulutoov. Ei ole olemas käsku, mis poleks häategu. Kõigest, mida teeme Temale, saame meie ise kasu. Mõnel töölisel on peremehe poolt antud väike põhuosa, mil- lel nad võivad töötada oma vabal ajal. Aga kõik, mida teeme Jumalale, suurendab meie oma varandust. Meie saame ise kasu sellest, kui olme Temale sõnakulelikud. Tema teenistuse on täielik vabadus.

Mõtleme ka lõikuse rikkusele. See et ole midagi vähem kui igavene elu. „Kes Vaimu pääle külvab, see lõikab Vaimust igavest elu“, oli armastuses ja puhtuses ning ühenduses Jumalaga; Tema rõõmustus, kes on täielik ja valitseb teavastes. Selle maailma lõikus on piiratud ja kaob, aga see lõikus kasvab igavesti. Kas meie ei peaks mitte, vaadates sellele, mis Jumal on, milline on Tema teenistus ja milline on lõikus, „teenima Issandat rõõmuga“?

Arvamata kasu.

On arvamata palju kasu sellest, et teenime Issandat rõõmuga. Rõõm juha isenesest on hää. Rõõmus teenistus toob meile kasu, sellepärast, et selle kõlbuse mõjub paremini meie iseloomule. See suurendab armastust, ja armastus väljendab teenimist, kuna teenimise mõjub rohkendavalt vaimu- liikule kultuurile ning teaveste viljade valmistamisele.

Parem teenimine

Meie võime teisi teenida paremini, kui olme rõõmsad, teise asemel, et olla kurvad. Kurvameelsus teeb meid isakaks: meie ei ole vabad mõeldes sellele, kuidas aidata teid, kui meie ise olme rõõmsad vaimus. Rõõmus teenimine teeb, et teised ühinuvad meiega, nii et nad võiksid jagada meie rõõmu. Kurvameelne usk ei vii inimesi sellele ko- hale, et nad ütleksid: „Meie tahame minna ühes teiega.“

Rõõmsad teenijad.

Rõõmus tööline teeb enam ja paremini oma tööd. Selle täibi suurenda- takse ka Jumala au. Sellest et ole isandale au, kui tema teenija töötab pi- saratega ja nurinaga. Rõõmsad teenijad osutavad, et neil on hää isand. Ka Jumala rõõm suureneb. Tema on õnnelik oma looduse õnnes. Tema au et voi eraldada nende häädusest.

Tugev ja valgustatud usk.

Meie võime teenida Issandat rõõmuga, siis, kui meie usk sellesse, mis Jumal teeb, on tugevam. Saame sellest aru, mis Kristus on meile — et Tema lepitus oli täielik, Tema on kaastundlik ja õrn ning mis kasu on meil Tema illestõusnud elust ja meie eest kostmisest. Tugevam ja enam valgus- tatud usk Temasse aitab meid paremini ja rõõmuga teenida Issandat.

Rõõm enam ja paremini, ning sa oleid õnnelikum. Kes tahab teha Tema tahtmise järele, see peab ka teenima Tema õpetust; see, kes on hoolas tee- nistuses, võib rõõmukarikast. Kui künäja vaatab tagasi, siis kindlasti tal et ole enam mõnu. Igatsemine keelatud lõbude järele, ja leinamine mahajäe- tud Egiptuse järele, andes nurisedes raha Jumalale või töötada nurisedes — see kõik takistab kindlasti meie rõõmu. Sellepärast teenigem jagamata sü- damega, ja meie saak osaks jagamatu rõõm.

Mida öelda neile, kes ei ole üldsegi Jumala teenijad?

Alake, hõhe,

ja teenige Teda, ning saage rõõmsaks! Kehatsege oma patte, pöörake ümber ja hakake kolie teenima Teda. Õelge: „Üskvik, mis teised teevad, mina ta- han teenida Jumalat. Ma võitlen kurja vastu ja annan enese Kristusele.“ Siis olete peagi õnnelikud.

Teie ütlete: „Kuidas võin mina, sarnane pattune, olla õnnelik?“ Minge oma pattudega ja kurvastusega Tema juure. Ta võtab teid vastu, andestab teile ja päästab teid. Siis olete rõõmus ja ütlete: „Issand, mis sina tahad, et mina pean tegema?“ ja siis teie „teenite Issandat rõõmuga!“

et ole tarviski öelda, et rõõmstann oma küllaskäigu üle igasse korpusse, ja loodan, et Jumal õnnistab koos- olekuid paljude hingende päästmiseks ning kasnka Tema lastele. Paluge

koosolekute eest ja oodake, et Jumal kohtaks meiega. Meie ühineme tei- ga palves ja ma usun kindlasti, et teie ühes melega võtate osa tegeli- kust võitlusest.

Hää sõdur.

Kindral Higginsi kõnest.

SIIN tahan rääkida teile sellest, milline peab tõsiselt olema hää Kristuse sõdur. Teie teate, et on olemas kaks liiki sõdureid. On sarnas- seid, kes tunnevad au sellest, et neid võib nimetada sarnaselt. Kuid on teisi, kes tunnevad au sellest, et nad võivad võtta osa võitlusest, mis on määratud sõduritele. On neid, kes rõõmustavad oma ainuvõime üle. Teis- sed rõõmustavad oma mõõga üle. On neid, kel meeldib olla teatud mää- ral ühendatud meiega ja võtta teatud osa sõdurite vastutusest enesele. Aga on jälle neid, kes valvavad oma võim- alisuse üle ja kes on valmis iga päev tarvitama oma mõõka ja laha- vad teha midagi; kui Jeesuse Kris- tuse sõdurid.

Suurim eesõigus.

Kui igakõs, kelle nimi on kirjutu- tud pühaime nimestikku, oleks tõsiselt valvel oma võimaluste üle, mida annab Armeed, siis meil oleks auline Armeed. Millised auulisi asju meie saaksime näha, kui meie kõik arvaksime oma sõduri-seisust, sõna tõsisest mõttes, kui oma suurimat ees- õigust, mis kunagi on antud meile elus! Kui palju enam meil oleks siis võite Jumalale ja Päästearmeele, kui praegusel juhusel!

Ja ma tahan vaimustada neid, kes teevad oma parimat, et nad läheksid edasi! Arge hoolige asjast, mis on meie ümber, ja mis silmapilgul ei näi olevat nii vaimustav — minge väit edasi! Sest Jumala abiga ja õnnistusega võid sa olla enam kui võitja, kui sa oled ainult astav Te- male.

Saa tänapäeva Eliaks.

Ma tahaksin mainitada neid, kes et tüüda nii hästi oma ülesannet kui ta peaks, et teie saaksite praeguse aja Eliaks. Arge olge Obadja, kes on rahuldatud olukorradega nii, kui nad on, vaid saage Eliaks. Esimene neist lonkas ühelt küljelt teisele ja kar- tis seista kindlat millegi asja eest, sest ta seisus väga ligilad kuningale ja arvatavasti et tahtnud kaotada oma seisukohta. Ja sellepärast, kui ta tahtis minna oma teele otse lasi ja teha oma parimat, tundis ta en- nast kogu aeg piiratud ja takistatud, sellepärast, et ta süda oli vangista- tud kartusest teha midagi kuninga tahtmise vastu. Sellepärast püüdis ta hoolikalt minna sarnast teed, et ta ei jõukaks ühegi vastust.

Võitlus vaim.

Milline raske ülesanne püüda elada kõikide inimaste ja meele järele! Ma soovin, et meie kõik oleksime täide- tud Elia väigeva vaimuga, mida ta ilmutas siis, kui Obadja ütles: „Vai- gista end, mu vend, vaigista end. Sa ei tea, mida sa räägid. Ei ole mingi- sugust kuningriiki, kuhu minu isand ei oleks saatnud käske, et otsida sind. Aru räägi sellest, et tahad näha Ahabit.“ Mul meeldis see viis, kuidas Elia ütles: „Ni tõiasti kui Issand Sebat elab, kelle sulane ma olen, tahan ma juba tänna astuda te- ma ette.“ Ta ütles veel, et kuningas võib teha temaga kõige halvemat, kui see meeldib temale. Oh, meil on tar- vits enam mehi ja naisi, kes oleksid Elia sarnased.

„Sest kui meie Temaga olme is- tatudud Tema surma sarnaduseks, siis peame meie ka Tema ülestõu- mise sarnased olema.“

„See pärast kui keegi Kristuse seaks on, siis on ta uus loom; vana asjad on mööda läinud, vana, kõik on uueks saanud.“ 2. Kor. 5:17.

PIIBLI NURK

Puuvilju Jumala aiast. Pikkmeel.

PIKKMEEL tähendab jõudu ja väge kannatada kõik nurisemata, kui me teame, et seisame õigel teel.

On olemas ainult üks asi, mida peame tegema, et olla väga õnnetu; see on üks loomulikumat asju maailmas — olla kannatamatu. Kui kergesti võid saada ärritatud, kui raske kultiveerida vilja — pikka meelt!

Periklases oli see kallihinnaline vilj oli oma elus. Vaevalt võis midagi teha välja viia tasakaalust. Oli keegi mees, kes pilkas ja hirvitas teda kogu päeva tarupatsil kõige rahva ees — ja seda ta teigi, kuigi Perikles oli austatud õpetaja. Kuid tark mees läks edasi, kuuldes palju asju ja seletades neid rahvale nii kauni kuni jõudis õhta. Siis ta sõndis aeg-laselt ja väikeselt koju. Mees jälgis teda koju neg ja ütles halbu sõnu ja sõimas teda. Kui Perikles jõudis koju, oli juba päris pime. Ta kutsus teenija, kes pidi valgustama tema tuba, ja andma mehele kooki.

Oh, meie läheme edasi! See vili kasvab juba hästi, kui võime tasuda kurja häiga.

Inimesed on sageli kannatlikud teatud määran. Jumal on alati pikameelne, ja pikameelne olemise võime on suur hääduse jõud.

Kord oli keegi ükneetud ja sõnakulmatu poeg, kes ei hoolinud midagi oma vanemast ja viimaks läks nende juurest minema. Aeg möödus ja isa suri. Poeg kuulis neid sõnu-meid ja läks koju matsele. Ta oli külm ja kõva oma vaimus, midagi ei mõjunud temale nii nagu harilikult. Ta läks ja ei oodanud mitte midagi ja ei tahtnud saada midagi. Kui avati testament, siis leiti, et isa andest temale ja lubas temale osa varandusest nii nagu teistelegi.

See pikameelne armastus murdis lõpuks poja jõe, ja armastus, mis on „pikameelne ja lahke“, võitis teda paremale elule.

On olemas legend, et keegi vana rändaja tuli kord Abrahami juure ja küsis süüa. Abraham oli võraste vastuvõtja ning lahke ja kutsus rändaja sisse.

Kui lõuna oli valmis, istusid nad lauda ja Abraham ütles võrale, et ta paluks. Küllaline vandus ja ütles, et ta seda küll ei tee. Abraham oli ärritatud ja sai vihaseks. Kargas üles laua juurest, võttis mehe käe alt kinni ja lükkas ta uksest välja.

Siis ta kuulis Jumala häält: „Abram, Abram!“ „Siin ma olen, Issand,“ vastas ta.

Ja Jumal ütles: „Mis sa oled teinud, Abram?“

Abraham vastas: „Issand, kas sa ei kuulnud, kuidas see vana patune vandus ja needis, kui ma ütlesin, et ta peab paluma söömapalvet? Ma lihtsalt heitsin ta välja oma majast tema tooruse pärast.“

Siis Jumal ütles: „Abram, Abram, häbene iseenda pärast. Mina olen kannatanud selle vana patusega kuuskümmend aastat ja olen kuul-

EMADELE JA KODULE. USTAVUSE TASU.

„HÄSTI tehtud, sina hää ja ustav sulane!“ on Jumala ütetus suurel kohtupäeval nalle, kellest Temal olnud meelehää. Jumala sõna näitab seda.

Mitte suured teed ei seisa esimesel kohal, vaid ustavus. Väikesed teed on samal pinnal suurte tegudega, kui need on kõik, mida vaesed käed võidid teha. Lesenaise kaks veeringut oli enam väärt, kui rikka mehe suur rahusumma. Ta andis oma parimat, sest ta andis kõik, mis tal oli. Teised heldavad kõrvale seda, mida nad võiksid korjata üsna kerge vaevaga.

Ustavus ei ole miski, mida võib saavutada jõupingutustega; see ei valmista laisale päpajati, vaid suurim palk ustavusele on: „Sa oled hästi teinud, sa oled ustav.“

Loodan, et ühelgi ei ole selle vastu, kui peatume vähe selle sõna mõiste juures, sest see on üks kõlbuse mooduud.

Üldisuse sellel on tegemist meie töoga, mis olgu tehtud võimalikult kõlre paremini. Kõik meie töö, see tähendab meie ametit, äriasju, meie majapidamise ülesandeid ja kõike, mis kuulub meie päevatöösse nihasti kui ka meie palumist, piibli lugemist ja moraalseid seadusi. Meie ei pea eksima mõeldes, et usk ei ole näha meie äripäevases töös.

Ustavus, mida Jumal nõuab ja käseb, on igas asjas. Sageli on kergem osutada ustavust suurtes läbirääkimistes, kui just väikeses igapäises asjus, kuid just sääl nõutakse meie ustavust samuti.

See on suur mõte, et Jumal ei või teha meie tööd ilma meleta, ilma meie osavusega ja ustavusega. Kui meie teeme oma ülesannet hooletult, siis lül asemel ei ole midagi silmapaistvat. Keegi kirjanik ütles: „Universum ei ole üsna täielik siis, kui minu tööd ei ole tehtud hästi.“

Siin on keegi ema oma kodus ja ta lapsed on tema ümber oma mitmesuguste tarividudega. Kodu nõuab temalt osavuse väljendamist, tema meist-se, tema kannatust, tema tööd ja hoolt. Tema kutse ja vastutus on, olla häa ema, teha alati oma parimat, et kodu oleks ilus, särav, täis õnne ja kõlbulik koht lastekasvatamiseks. Kui tema on ustav, siis ta teenib alati sarnaselt, et Jesus võib öelda: „Ta on teinud, mis tema võinud.“ Teha vähem kui oma paremat, sest tähendab, et ta pole olnud täiesti ustav.

Kui tema käst on pikaldane, eks ta varasta siis Jumalalt? Sest isegi Jumal ei või teha siis tema kodu muuavaks tema lastele, kui ema ei tööta kaasa. Kui väga tähtis see on siis, et meie naised, koduselajad, paneksimis-õde väärtuse nihasti väikestele kui ka suuremale asjale, mis kõik on sisal-datud kümnes käsus, mis seisavad muutmattul.

„Ole ustav“, on Jumala käsk iga töö kohta. Kui peagi ei oleks enam austust, pääliskaudselt tööd, kõiksugust pettust, hooletust ja kerglust töös, kui see õpetus viidaks ellu igal pool.

„Pole tähtis“, ütlevad mõned inimesed, „kas mu töö on tehtud hästi või mitte. Muidugi ei ei pea mitte varastama ega valetama ega töötama hingemaks päeval. See on moraalset ebaõiget. Aga selles pole midagi ebaõiget, kui ma ei õmble seda õmbust nii täpselt ja kui olen natuke hooletu oma töös juures, päästati on, kui see ainult saab tehtud.“

Sillaehitaja ei tohi häädida sarnaselt ja tugutseda nende sõnade järele. Milline hirmus õnnetus juhtuks ühel päeval, kui mõni osa sillaehituse juures oli tehtud hooletult. Sillaehituse juures on tähtis, et kõik osad oleksid täpselt nagu ettenähtud plaanis, ja kui sääl oleks ka üks sentimeeter vahet, siis juba ei või enam tarvitada seda tarvilikul kohal. Kas teie arvate, et Jumala nõudmisel on väiksemad kui meie äripäevases nõuded?

Ustavusele ole kõige väiksemaks asjus kurvastab Jumalalt, ja mis veel enam — see teeb, et ka meie peame kord kurmta selle ille.

Kuid teesest küljest, ustavus meeldib Jumalale, kuigi see võiks olla ainult toapühkimises või mõnes teises väikeses töös. Ustavuse mõju on palju suurem. Kirjanik väljendas ta, öeldes, et universum ei ole täielik, kui iga väike töö ei ole tehtud hästi.

Enese harimine ustavuse harjumuses on juba iseeneses hää tasu kõige vaevanõukmise eest. See on suur väärtus, kui võime harjutada iseenest tegema kõiki asju nii täielikult, kui võimalik. Michel Angelo ütles: „Mida ei tee hinge nii puhtaks ja usuliseks, kui teha midagi täielikult; sest Jumal on täielik, ja kes ial sirutab selle järele, see sirutab millegi järele, mis on Jumala sarnane.“

Naine — ükskõik, kas ta on ema või lihtsalt peremea — kes teeb iga asja suure hoolega, ehitab üles õilsa ja ilusa iseloomu, ja see on, mis me oleme, palju enam, kui, mis me teeme, mis on lõpuks maksev. Ma sirutan iga päev selle järele, et võiksin kuulda oma õpetajalt sõnu: „Hästi tehtud.“ Teed sa samuti?

nud teda teotamas minu nime küm-metuhat korda, ja kui mina võin kannatada temaga kuuskümmend aastat, kas sa ei või siis kannatada temaga nii kaua, kui istute lauas ja sööte? Häbene enese pärast.“

„Häbene enese pärast.“ meie kõik oleme taritanud seda noomimist. Kas me oleme olnud alati lahked nende vastu, kes ei ole olnud meie meele järele?

Aga kui teie oleksite olnud juhu-

tatud Vaimust, kui teie oleksite kuulnud Tema häält, siis oleksite olnud täidetud pika meelega ja teie oleksite teinud oma parimat, et võita neid oma sõpradeks.

„Armastus on pikameelne ja lahke.“

Teie elu suur tarvidus on Vaim, kui teie soovite olla armastaja, rõõmus, täis rahu ja kannatlik.

Jumalal on kõik need viljad valmis teie tarviduseks.

Naise kööginurk.

TOMATI KOOGID.

Valmistage tainas, tarvitades 1 muna, 1 tass jahu ja piima ja liigase soola ning pipart maitse järele. Lõiguks tomati umbes sentimeetri paksusteks tükkideks, lastke tainasse ja küpselate keevas rasvas. Need on isoravits maitsevad, kui lisate taigale pool tassi riivitud juustu. Rasv peab keema enne, kui tükkid pannakse sisse, ja seda peab olema nii palju, et kataksid tomati tükkide.

TOMATI SUPP.

Nelja-vie inimesega perekonnala tarvitada üheksat või suurt supikotti, millele lisada 600 grammi tomati, kolm porgandit, kaks keskmist karrikut, kaks sibulat ning soola ja pipart maitse järele. Keetke väikesel tulel kaks tundi. Valage kõik läbi sõela, võtke juurvili ja pangse see ka kattasse ühes vedelikuga, lisage ühe sidruni mahl, 2 supilusikat suhkrut ja 2 supilusikat saagot ja laske ühesi keeda viis minutit. Andke lauale tulesel, pannesse igale taldrelale juure üks kookaks keedetud muna.

Nõuandeid perenaistele.

Müdaplekke tümedatelt riietelt võib kõrvalelada kõige paremini, hõõrudes kohti toore kartuliga.

Mune, mida tahetakse hoida alal kaenamata aega, peab hoidma kitsama otsaga allapoole.

Puuvilju plekke häält ei ole tarvis pesta soojas vees ja seebiga, vaid need peab ainult lootama kuilmas vees, ja plekid kaovad.

Keedetud puuvili maitseb hästi, kui neile lisatakse natuke saagot. Näid keedetakse isepäimis siis, kui puuvili on juba valmis keedetud, ning siis lisatakse puuviljale. Saagot tarvitatakse järgmise moodu järele: 2 naela puuvilja ja 2 loodi saagot keeta pooles liitris vees.

Põhjatud tagavarad.

MEIE teeme hästi, kui tuletame meelde, et oleme kõrvõikvama Kuninga lapsed, kelle tagavara on põhjatud.

Keegi, kes kasvatati üles äärmiselt vaeste vanemate poolt, abiellus rikka kaupmehega, keda võis tütarlapse lüü ja olek. Pulmapäeval andis mees naisele tsekiramatu ja ütles, et tal on täieline vabadus talitada tema hoiusummadega oma soovi kohaselt. Naine, kes polnud kunagi teadnud, mis tähendab, oli rikas, oli veidi kohanetanud, kui leidis olevat vajalike tarvitada teak teaki järele, kuigi väikesed summaded jaoks. Kui ta viimaks oli ära taritanud tema meelest määratu summa, tundis ta, et peab abikaasale üles tunnistama oma suurt jultust. Abikaas kinnitas talle, et tema tagavarad veel palju suuremaid summasid võimaldavad, rahustas teda ja ütles, et temal kui rikka mehe naisel ei tohi midagi puududa.

Selline olgu meie usaldus Jumalase, et meie igapäev rahuldaksime oma vajadusi Tema armust, armastusest ja väest.

Lihne tunnistus

Kristuse päästvast armust.

Et meie niid usust oleme õigeks saanud, siis on neil rahu Jumala juures meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi. Room. 5:1.

PÄASTEARMEEGA puutusin kokku esimest korda Petrogradis ühel päälevalmal, kui oma teenis-tusest koju ruttasin. Ühe suurema tänava nurgal nägin väikest gruppi haruldasi, imelisel riietatud inimesi. Nad laulsid rõõmsalt viisil vaimulikke laule ja andsid tunnistust Jeesuse Kristuse päästvast armust. See äratas mind hinges tõsist huvi. Ja astusin lähemale, et neid kuulata. Ostin endale „Sõjahüüü“. Mõõdas mõni nädal, kui ühel laupäeva õhtul aus hinge suur igatsus, minna Päästearmee koosolekule. Läksingi sinna. See koosolek jättis minule sügava igatsuse Jumala järele. Võtsin osa igast koosolekust, ja iga kord koosolekult lahkudes tundsin, kuid Jumala Vaim rääkis mu hinge vastu ilka selgelt ja valjulalt, et ka mina vajan seda aulist päästmist ja enese täielist äraandmist Jumalale. Eriti kuulsin Jumala Vaimu manitsevat häält öövaikuses, kui kõik magasid.

Aastal 1918 teisel nelipühil õhtul Päästearmee koosoleku ruumis Jumala Püha Vaimu tegevusel sündis minu südames ja lähilisi mu elu imelik, terve ja täielik muudatus ehk päästmine. Kui algas palvekoosolek ja kõlas kutse, et peab tulema Kolgata vere armu juure, ja nähes hingi, kes ruttasid kahtespingile, sain ka mina Jumala suure armu läbi tulla kahtespingile, kuhu ma rusuksepkestud sädemega ja alandliku palvega ingesin oma kalli Päästja

risti alla, tuues oma pattudest koor-matud südame Temale. Usin sirutasin välja oma käe, et Tema mind armust vastu võtaks, mu patud unustuse merde mataks. Sää! selle hetkel sündis ime — Kolgata vere arm-kustas kõik mu süüd ja võlad, ja rahu — imeline rahu voolas ristist mu hingesse, kui Jeesus sinna sisse tuli. Kahtespingilt illes tõnastes olin uus loom Kristuses; vana oli mõdas, olin uueks saanud. Issand andestas mulle, võttis mind vastu oma lapseks, Tema andis igatsuse, tahtmise ja soovi mu südamesse — Teda armastada, teenida ja Tema sõna kuulda. Mu igatsus Issanda sõna järele kasv-as iga päevaga suuremaks, mu palve — sääl pälelõngivamaks; Issand nähtu, mis pean ma nüüd tegema, õpetab mind, kuidas pean sind teeni-ma ja armastama, selle eest, et Sa mind päästsid ja õnnelikuks tegid. Tänu, kiitus ja au Temale, et Tema Issa oma kalli Püha Vaimu läbi näitas mulle, et mu koht ja paik on võideldel Päästearmee ridades.

31. augustil 1918. aastal vannutati mind kalli „vere ja tule“ lipu all sõduriks Petrogradis 4. koopuses. Vannutamispäev oli minule suur rõõmupäev, mil võisin oma taevase kuni-ngale truudusevannet vanduda. Aastad on möödunud, võitlused on olnud vahel väga ägedad, kuid Issand, kes mind päästis ja pühituses, kandis mind ka ahelisel kõigist võit-lustest ja raskustest, tuultest ja tormidest üle. Tagasi vaadates möödu-nud 14 aastatela vöideld: Issand. (Lõpp 4. veerul.)

TÖÖLISTE PUUDUS.

Kirjutanud diviisi-komandör, adj. Alf. W. LOCKYER.

kes hoolitseb nii hästi ka külma talve eest. Meie peksime mõistma Tema häädust ja ustavust. Ta töötas Noale (1. Moos. 8:22), et „külvamine ja lõikamine“ ei pea lõppema, ja kogu ajaloos meie ei leia, et Tema töötus poleks täitunud. Tähest on olnud takistusi, et saada hääd lõikust, ja teises kohas on olnud tööliste puudus, kuna teistes kohtades on putukad rikkunud vilja; kuid Jumala töötused on siiski seisnud kindlalt. Aastatjad on tulnud üksteise järele omal ajal sama kindlalt, kui päike tõuseb hommikult, ja tähed jatkavad oma rändamist õõsel; ja nii kaus, kui maailm seisab, seisab ka Jumala ammu-antud töötus.

Lõikuseajast pihlits on räägitud niihästi ainellises kui vaimulikus mõttes.

Kui Jeesus vaatas rahvahulkadele, kes tulid igalt poolt kuulama Teda, ja kui Ta nägi nende nälgivaid nägusid, nende puudust Juhataja järele ja nende võimetust aidata iseenamt. Ta sai täidetud kaastundmusega, Ta pööras oma jüngrite poole ja ütles: „Lõikust on palju, aga pisut töötegiadj.“ Kristus tundis puudust tööliste järele, Tal oli igatsus, et lõikus oleks hääd ja sellepärast Ta ütles oma jüngritele, et nad püüaksid enam tõsisemalt suu-ruendada tööliste hulka vaimulikult viljapõllul, mis on juba valmis lõikusele.

Mitmele näib, nagu igavene lõikus, viimse lõikus, et oleks tõsine, ja sellepärast see mõte on jätetud tahapanlaile, ja ainult haigus, kurvastus või surm on mõni jõud, mis pühitaval tulla seda ettepoole. Siiski, mu sõbrad, praegune lõikus on ainult näide lõplikust lõikusest, mil nisu (hää elu) ja haganud (ülekohtune ehk) lahutatakse üksteisest igavesti.

Kristlik lõikusevõll ootab andumist inimeste ahli, kes annavad oma elu aidates „Lõikuse Issandati“ kogu „ajalühtadese“.

Jumala rahvas peab tunnustama, et võrreldes maailma suurte tarvi-dustega, on meil niid vähe töötegiadj. Jumalakohtumus, patt, kurjad mõtted, halvad räämatud ja kõlbusetus suureneb, kuid kõik neid hasanad põlota-akse tule ühes kõige rahvaga. Kes lasuvad ennast mõjutada neist kurjustest.

On vaja töölist, kes kisuvad maailmalt välja need umbrohto ja kilvavad selle asemele „seemet“ — Kristus Jeesus — kelle läbi kasvab nui ja hääd toidus. Tema elu vaimustab ja teeb tuvevaks inimesi. Aeg läheneb kiru-rusega, mil „lõikus Issand“ kogub hääd vilja, ja kõik, kes on saatana ja patu mõju all, saavad õige kohtumõistmise osaliseks. Jumala viha on siis kõikide vastu, kes on lõkanud tagasi Tema halastust.

Meie Issand ja Päästja hüüab veel tänna, nagu Ta hüüdis neil päevil, kui Ta kõndis sinu inimeste seas nende sarnasena, et kõik Tema järelejäijad peaksid aitama Teda, vabastades inimesi saatana orjusest. See põid, mis on valmis lõikusele, on rahvahulk, kes elanud oma pattudes ja ei mõtle eelle-valetule kohtumõistmisele; kes ei hooli Jumalast ja tunnevad rõõmu ma-ailma lõbudest; kes unustavad teavallist varandust ja sirutavad ainult selle maailma rikkuse ja au järele. Sarnased inimesed elavad ainult sellele ma-ailmale ja ei mõtle tulevasele. See põid on suur ja Kristus kutsus veel tänna enesele töölist. Tööliste puudus on silmaga nähtav: Ta tahab, et sa annaksid veel tänna oma elu Temale ja et sa pihendaksid oma elu külvates „hääd seemet“. Kui see on kilvatud inimeste ellu, siis sääl ilmub Kristuse ilu ja need seemned toovad enesega ilu kaasa teavallist loodust.

„Lõikuseaeg möödub, sügiseaeg jõuab“, ja siiski on veel suured rahva-hulgad, kes ei mõtle Kristuse tagasitulemisele, mis ilmub pea. On tarvis lõikajaid, töölist — „lõikus Issand“ kutsus sind, et sa annaksid oma tahte Temale, samuti oma aja ja jõu ning ataksid Teda vihkude kogumiseks.

Xra lase Teda petuda sinu — lõikuseajal on sinu aktiivne tegevus ja ab tarvilik, et mitmed aakid päädetatud igavestest hukatusest ja nendega ühes ka sinu ise, ja siis saate viibida igavesti taevast ühes Kristusega.

Oh, et sa annaksid iseenese sellele suurele tööle!

Lõikust* on 'palju, aga pisut töötegiadj.
Seepärast paluge lõikuse Issandati, et ta
töötegiadj oma lõikusele välja saadaks.

Mat. 9:37, 38.

Mis on meie elu?

Mis on meie elu? Rändamine meie pärisosa poole,“ ütleb keegi. Kui kiire on see rändamine! Lapsepõlve sünnitust ja alaliselt päikepaiste muinsmaalt, läbi noorsoo lilleliste asadele, üle keskeia küllvi ja lõikuseväljade vanaduse külmale maale ja hana külma pimeda kohani — on nii kiilme teekond! „Meile on antud elupäevi seitsekümmend või kaheksakümmend aastat, kui keegi on tugev“ — ja mis on seitseküm-mend või kaheksakümmend aastat tegelikult, see tähendab igaviku seisukohalt? Täpp, veetlik meres! „Minu päevad mööduvad kiiremini kui võidujooksja — need mööduvad kiiresti — nagu kottakas, kui ta tungib oma saagi kallale.“

Ja tagasipöörmist ei ole. „Möö-dunud päev ei tule ilalgi tagasi.“ Meie ja möödunud aja vahel seisab ingel väikva möödgaga ja käs-kivate sõnadega. huultel. „Edasi! Mitte tagasi!“ Teadus ja häädus ei aita teid mööda vahist, kuld ega võimus ei või nõrgendada va-himehe kindlust, pisarad ega pal-ved ei või äratada temas kaastun-net. „Edasi!“ on tema käsik, ja meie peame minema edasi. Mis kord on seljataga, see ei kordu enam teine kord.

Ja aasta aasta järele, päev päe-va järele, minut minut järele muutub meie eelseisev teekond lähemaks. Aga millal see lõpob hauakaldal, ükski meie seast ei tea. Mõned nende ridade lugejate seast ei mõdu enam uue-aasta teenühtajast. Kas sina oled nende seas? Võib-olla inimeste arvamatise järele sul on veel kaua aega elada, tööpoolest on sul vast vaid üks samm veel astuda.

Kui nüüd ei saa pöörata tagasi ja tee on nii lihtike selle kohani, kus avatakse värv kord selle aja lõpul, ja värava juures on mak-sev seadus: „Kes kord on läinud sisse läbi värava, ei pääse enam kunagi tagasi,“ kui tähtis on siis, et võtaksime oma südamele apostli sõnu: „Seepärast kat-suge, kuidas teie õieti elate, ei mitte kui rumala-d, vaid kui targad; ja pidage aega kalliks.“ (Evev. 5:15,16).

(Algus 1. veerul.)

sand oli hääd, ustav ja truua. Ta andis jõudu ja väge, et vastu panna kõigile kisustustele ja raskustele. Issand on oma rõõmu südamesse annud ja mind rõõmsaks ja õnnelikuks päästesõduriks teinud. Suured ja aulised on võimalused teenida Teda ja oma kaasinimesi Päästearmees, Päästesõ-duril Jumalalapsil! Vaata Jeesusele, mitte seltsilistele ega kaasvõitlejatele ja sõpradele, mitte nõrkustele ja puu-dustele, vaid ainult isele meie usu alga-jale ja lõpetajale. Jää ustavaks ja truuks Kristuse „vere ja tule“ sõdu-riks. Lase, et Kristuse vere arm sind alati puhastab ja Püha Vaimu tuli sind pühitseb. Kui ka terve põrgu-guavi sulle vastu astuks, kuid Kris-tuse vere väes ja Püha vaimu jõus pead sa siiski neid võitma ja võitjaks jääma. „Päästjale Eestil hüüame veel!“

L. Bakul, envoi.

TULISED SÕED.

Tomingale meelest, kuis ta sõjapäevil tahtis tappa Tõllaseppa...

KEEGI mees seisis tänavnurgal ja vaatas kõrge maja poole, mis seisis teisel pool. Oli juba külm talvine aeg, ja ta ihu värises.

Tema sõda oli täis kibedust, kui ta vaated toredat ohtust. „See on maa — kohane, et siin elaksid kangelased,“ pomises ta enesele, „Ilus tasu neile, kes võitsid oma sõjast ja kaitsesid neid, kes olid kodus, ja nüüd kodusõjajad ei anna võitlejatele isegi mitte tööd. Nõlgetest aastast on juba möödunud verisest sõjast, ja nüüd oleme siin veel hullemas seisukorras. Sellest on juba küllalt, et teha inimese kommunistiks. Olen tallanud neid tänavaid, kuni mu jalatallad on peaaegu kulunud. Nüüd olen juba viimases veeandis, ja mind heidetakse välja külmale tänavale, kui ma ei või saada mõni kroon ja poolenädalist füüri laua, tooli ja voodilasse eest, mida nimetan oma koduks. Oh, sõda oli nii ilus! Nüüd olen kolmekümneks aastaks väga vähe, kui keegi on ilma töota. Mul on veel üks aadress, kuhu võin minna, ja kui ma ei saa säält abi, siis mu pole enam mingisugust lootust. Arvan, et ka säält ei saa midagi eesimat.“

Ta pööras oma krae alla ja sammus suure maja poole, ning varsti ta oli juba suure hoones, milles näis olevat nii lõpmata hulk igasuguseid teendeid ja teenijaid. Ta läks laua juure, mis oli märgitud sõidiga „Järeleparimised“, ja küsis, kas ta võiks saada härra Tominga juure. „Kas teil on kohtamine määratud?“ küsis, „Ei.“ „Härra Tomingas võtab vastu ainult need, kellel on aeg määratud ette.“ „Kas teil on olemas nimikaart?“ „Ei.“ „Kuidas on teie nimi?“ „Tõllasepp. Mul on ka soovitus härra Uugilt.“ „Ei.“

Lauataga istuv neiu surus ühele nappile ja rääkis mõni minut telefonil ning pööras siis mehe poole. „Härra Tomingas võtab teid praegu kohe vastu. Astuge, palun, otse edasi ja siis pöörake paremale ja astuge sisse esimesest uksest vasakul.“

Tõllasepp koputas juhutatud uksele, ja sügav hääl vastas: „Sisse.“ Ta võitis kõhara pihku, avas ukse ja astus sisse.

Nende piigud kohtasid ja nad vaatasid enam kui minut aega üksteisele. Mehe silmadesse, kes seisis veel ukse kõrval, tuli kartlik vaade. „Teie!“ ütles vilmaks härra Tomingas, ja sellele järgnes jällegi vaikus. „Jah, mina,“ oli vaikne vastus. Ei olnud midagi, mis oleks ilmutanud Herbert Tominga südames käivat võitlust. Ta vaatas enese ees seisvale mehele, kes vaatas samuti üksiksilmi temale.

„Istuge,“ ütles Tomingas, näidates toolile. Tõllasepp istus, aga ta silmad olid ikkagi veel täis kartust. Viimane inimene, kellega ta soovis kohata maailmas, oli Herbert Tomingas. Milline õnnetu juhus oli saanud teda otsima abi sellelt mehelt?

Tomingas ei vaadanud temale. Ta vaatas otse välja aknast. Ta elas uuesti läbi hirmsaid aegu võitlusväljal, mil tema ja ta vend, kui vabatahtlik sõdurid, pidid kannatama seersant-major Tõllaseppa hirmsa tagakiusu all, mis lüüa koormat juure sellele aja raskete sõjapäevile. Tõllasepp ei salinud kunagi mõlemad vendi Tomingad, kes armastasid ja seisis üksteise eest, ning kellel oli pikkenimi „taevalised kaksikud“. Hirmsa vihkamisega andis Tõllasepp alati kõige raskemaid töid ühele vendadest.

HERBERT TOMINGAS mõttes tagasi selle ajule, ja tema näo värv muutus mõeldes kõigile. See mees oli teinud tema elu pürguks. See oli mees, kes saatis alati tema noorema venna öösel kardetavasse kohta valvele, ja ühel ööl teda surmati sääl. Herbert ise oli roimud kardetavasse piirkonda ja tõi oma venna laiba laagri juure. Ta nägi jällegi oma venna vaikselt valget nägu, keda ta armastas. Ta tuletas meele sõnu, mida ta öelnud sel ööl Tõllaseppale: „Teie saatsite meiega mu venna surma. Teie ei annud temale hääd võimalust. Selle eest ma tahan surmata teid, ma tahan maksta teile kätte oma venna surma, niisugune siga.“

Poleks mitte aeg olnud nii kahtlane sel ajal, siis oleks ta kindlasti läinud kohtu kätte, kuid Tomingas oli sel ajal täiesti üksikõine kõige vastu, mis võib juhtuda. Ta tahtis mittel korral tappa Tõllaseppa, aga midagi hoidis teda tagasi. Ja nüüd, mõnetajast aasta pärast, anti tema vaenlane tema kätte. Kindlasti ta ei tahtnud surmata teda praegu. Aga nüüd võis ta teha veel hirmsamat. Tomingal oli ärilimas suur võim, ja ta võis teha takistusi Tõllaseppa kohasaamisele sarnasel kohtadel, nagu ta ise soovis.

Tema ihkarvad tõusid püsti, ta hambad värisesid ja vihahoog läbis tema ihu. Ja siis nagu kellahelin tema kõrvus kostis sõnad: „Kohtumõistmine on minu, mina tahan kätte maksta, ütleb Issand.“ Tema viha oli kadunud nagu udu päikese valgusel. Ta mõtles sellele, mida Issand teinud talle sellest ajast päälle, mil ta leitud Kristuse kui oma Päästja. Ja päälle kõige Tõllasepp võis ju ka täita sel ajal ainult oma kohustust. Ta vend oli siis juba usklik, aga tema ise ei vaadanud siis veel asjadele, nagu ta tegi praegu, ja tema oleks võinud olla see, kes suri sel korral sõjas. Kindlasti oli olemas üks parem tee. Ta mõtles sõnadele: „Kui sinu vaenlasele on nälg, siis sõda teda; kui temal on janu, siis jooda teda; sest tehes seda, kogute teie tuliseid sõnu tema päa peale.“

Aeglaselt pööras ta oma silmad mehele, kes vaatas teda. Ta nägu oli vaikne ja ta hääl ei olnud ärritatud ning need ei näidanud hirmsat võitlust, mis oli võtnud maad tema hinges, kui ta ütles: „Hää küll, Tõllasepp, ajad on väga muutunud. Neil päevil teil ei lähe vist väga hästi?“

Mehe vaade oli hirmus, kui ta ütles: „Ei, härra, kõik ei ole hääd.“ Ta ei mõistnud mehe tegevust, kellel oli nii palju põhjust põlata teda. Tema vaade järele oleks Tomingas pidanud olema hoopis teistsugune oma vaenlase vastu, kelle läbi ta saanud kannatada. Kuid Tomingas ei paistnud olevat vihane, ta hääl oli sõbralik.

„TÕLLASEPP“, ütles Tomingas edasi, „teie mäletate sõjaväljal, kui ma andsin teile töotuse, et surman teid ühel päeval. Ma mõtlesin seda tööse mõttes ja oleksin täitnud seda, kuid Jumal oma armuga ei lasknud teid sündida. Kui teie tulite sisse uksest, olin väga kiusatud uudemada seda teotust ja maksa teile kätte. Aga — nüüd ma olen teiega sõbralik — mõne aasta eest ma leidsin Kristuse kui oma Päästja ja olen tänuilki öeldes, et vanad asjad on möödunud, ja kõik on muutunud uueks. Võib-olla see on kõik teile arusaamatu, kuid võib-olla teie hindate seda töötu, et Jeesus Kristus tegutseb veel praegu inimestes. Kui teil ei ole tööd, nagu ma näen, siis ma annan teile tööd siin kontoris. Ma usun, et olete esimeseklassis raamatupidaja, ja ma annan teile selle koha.“

Tomingas vaatas otsa mehele, kes istus tema vastas. Tõllaseppa nägu oli midagi nurimiseks. Sääl oli näha häbi, kahetsust, uskmatust, ja tema hinges oli suur võitlus. Ta ei olnud kunagi varem näinud kristlikkust selles valguses. See oli nagu muinasajad, et see mees, kellele ta oli teinud nii palju ülekohut, andis temale tööd; ja et ta andestas seda ülekohut samal ajal, oli midagi Jumala sarnast.

„Ma ei väári seda, härra.“ Hääl oli täis kartust, ja mehe silmist veeresid pisarad mööda palged. „Miks teie ei tasu mulle nii nagu ma oleksin taastanud teile?“

„Kui meie kõik saaksime seda, mida meie olemes teenitud, Tõllasepp,“ ütles, teine kurvalt, „kes meie seast võiks siis seista? Meie ei vaja õigust, vaid halastust, ja Jumal imutas oma armastust meie vastu, kuigi meie olime pattused, ja Ta saatis Kristuse surema meie eest. Tulge esmaspäeval tööle. Nüüd võite minna laekuri juure ja saada 30 krooni tulevate nädala eest ette, kui teie tarvitate seda. Nõnda ma tahan tasuda teile.“

Endine seersant-major Tõllasepp astus välja tänavale, ja temas paistis uus valgus, ning ta hüüdis: „Jumal, ole mulle patusele armuline!“

Käimine valges riides.

MARIAL oli uus kleit. Ta oli väga vaimustatud, et võis selle panna selga, minnes pühapäeva päälõulnal lastekoolokulele. Ta näis väga ilus oma riietuses ja ema käiskis teda olla ettevaatlik, et ta ei määraks neid. Maria kleit oli valge, ja sellepärast pidi ta olema eriliselt ettevaatlik, sest et iga väiksem plekk on hästi näha.

Maria tuli koju, ja mida teie mõtle? Tal oli suur plekk lüüsi valged kleidil! Ema nägi seda, ja Maria päävabus norgu, kui ema näitas sellele. Ta oli komistanud ja kukkunud, minnes ilu mudase tänavale.

„Kas sul oli tarvis minna just sel leel kohal üle tänavä?“ küsis ema.

„Ei,“ ütles Maria, „aga kõik teised tüdrukud läksid säält.“

Just siis märkas ema Maria käes olevat meelepidamissimali, millel oli kirjutatud: „Nemad peavad minuga käima valges riides.“

„Mida jutustas õpetaja teile täna?“ küsis ema.

„Ta ütles, et valges riides kõndimine tähendab olla pattuta, sest patt räägib alati kui millestki mustast.“

Siis jutustas ema Mariale piiblisõnade üle: „Nemad peavad minuga käima valges riides“ — miks? Sellepärast, et nad pidasid oma riided puhtad. On palju parem, kui meie ei lase oma valgeid riideid määrduada või kui meie ei lase, et meie hing saaks määritud patuga. Nii, kui sa oled veel noor, anna oma sõda Jumalale. Tema hoiab sind puhtana patust.“

Pillikeel hakkas värisema.

Kuldas väike lahkus võtöb patuse jumalale.

MINNES pühapäevahommikusele palvekoosolekule, nägi kapten kõigile linnas tuntud joodikut verise näoga istuvat ühel majaaesil. Kumardades tema kohal ja oma pühta taskurätiga pühkides verd ta näolt, ütles kapten temale mõned julgustavad sõnad, aitas teda tõusta üles ja viis teda enesega ühes koosolekule. Joodik küsis kaptenilt üsna teravalt taskurätti, ja olles saanud selle, pistis taskuräti oma tasku.

Päele palvekoosolekut viis kapten tema koju, kus ta hää naine hooldis tema eest nii hästi kui võimalik. Päev möödus, aga müüdi nii ladusa jutuga joodik, kes oli alafi valmis niihästi lõõgiga kui sõnaga, istus tummalt, nagu rumalaks läinud. Ta ei teadnud, kui põlevalt palus tema eest väike hulk salvatsiooniste, ta teadis vaid — et tema pääajus oli midagi iseäralikku ja kogu tema loomus oli liigutatud enam kui kunagi enne tema elus. Sarnases seisukorras oli ta terve peält. Sõlt õhul elas ta läbi aulise ümberpöörmise.

Hiljem tunnistades ütles ta: „Seda tegi taskurätt.“ Juba mitu aastat, niihästi ohvitserid kui jutustajad püüdis juhutada teda välja hirmsast viletsusest, aga see ei jätnud mingisugust mõju. Pehme, puhast taskurätti ja tugeva, kaastundliku käte külgepuudutus mõjus pillikeele, mis pani selle värisema ja väljendas tema soovi, mis sai täiesti rahuldatud, kui ta tuli katehispingile. Anulit taskurätt, kuid see oli tarvitatud Jeesuse nimel, ja üks hing sai päästetud.

Jõud, mis muudab kristlasi.

Kibuvits mõne üksiku oksaga ja paljude okastega, mis ei lõhna väga palju, on kohane ainult aiataustele. Aednik võtab selle ja istutab paremasse kohta aeda ning hooldib hästi ta eest, nii et kibuvits ilmestab selle hoolekandega üle.

Ühel päeval ta lõikab selle ära juurten, nohnavasse paneb uue nuppu, seob selle õrnasti kinni ning kaitses teda kõige kahjuliku eest.

Ta valvab teda kahe-päeva järele hoolltalt, kuni uus osa on täiesti kõlge kasvanud ja nupud ning õied ilmuvad nähtavale.

Ühel päeval tulevad mõned naised kibuvitsa juure, mis kord olnud inetu ja harimata, et noppida selle ilusaid, lõhnavaid õisi. Aednik ütleb meelitskivalt: „Ära surustate selle pärast, et sinu õie imetletakse praegu. See pole sugugi sinu teene. Muudatus sinu poolt ainult sellest, mida istutati sinusse.“

Samuti Jumalale antud inimeseelu head viljad ei tule tema oma kõlbusest ega haridusest, vaid need on Püha Vaimu anded. Tema heldeusest olene kõik saanud küll armu armu pääle, ja kõik au kuulub Jumalale.

Lihtne kibuvitsapõõsas ei oleks kunagi kasvatanud neid ilusaid õisi; kõlge paremal juhusel tal oleksid võinud olla mõned lihtsad õed, aga et see õõsas kandis ilusaid kütkestavaid õisi, ei sündinud mitte evolutsiooni (arenemise), vaid revolutsiooni läbi. Samuti võime elada läbi võitu patu üle, ja Kristuse üle inimeses on üllusloomlik ja täiesti uus, mis meisse istutatud.

Kui Viktor võttis Jeesuse raha.

VIKTOR oli teel pühapäevakooli. Oma väikeses käes hoidis ta 10 senti, mida ema annud temale korjanduse panemiseks. Ta läks rahuldustundega oma õe ja suure venna kõrval koosolekuruumi. Viktoril meeldis väga käia pühapäevakoolis. Ta õppis mitu ilusat koori, ja sa ei või kujutleda, kui ilusasti ta oskas laulda neid. Viktor armastas oma õpetajat, kes oli alati nii hästi ja tutustas lastele ilusaid jutte Jeesusest nii lihtsalt, et isegi Viktor mõistis kõik. Ta armastas ka teisi poisse ja tüdrukuid, kes olid temaga ühes grupis ja röömustas alati, nähes teisi lapsi ja istuda nendega koos igal pühapäeval päälõunal.

Kuid nendel grupikoosolekutel oli midagi, mis talle ei meeldinud — see oli anda ära oma 10-sendilise raha. Ta ei saanud aru, et see pidi olema abiaks, et mitmed väikesed lapsed võiksid kuulda Jeesusest, kes aitab väikseid, et nad võiksid olla hääd. Igakord, kui ema andis temale 10 senti, tärkas tema igatsus šokoladi järele.

Kui ta nüüd läks saali, vaatas ta igatseva pilguga 10-sendilisele. Viktor andis alati oma raha, kui tema kaarti märgiti, aga imelik küll — täna õpetaja ei rääkinud midagi korjandusest, ja nii väike poiss võttis raha enesega kaasa klassi.

Kui grupikoosolek oli lõppenud, pugus Viktor ära oma suure venna ja õe eest ja läks tänavurgal ole-

vasse kioskisse, ja mida sa mõtled, et ta tegi sääl! Ta ostis šokoladi selle raha eest, mida ema annud talle.

Viktor umastas kioski ja ruttas koju. Tal oli suur tükk šokoladi suus ja mitu tükki poes. Ema nägi seda kohe, kui ta astus tuppa, ja loomulikult tahtis ta teada, kust poeg sai šokoladi. Ta ei peitnud oma šokoladi, sest ta oli veel väike ja ei mõistnud, et tema tegevusis oleks olnud midagi halba.

„Aga, Viktor,“ ütles ema, „kust said sa šokoladi?“

„Jah,“ ütles Viktor, „õpetaja ei rääkinud täna midagi korjandusest.“

„Aga, armas,“ ütles ema, ja ta hääl oli nii kurb.

„Raha ei olnud sinu oma, see oli Jeesuse. Mu väike poeg ei taha ju varastada Jeesusest!“ Viktori pea langes norgu ja ta oli kui süüdlane. „Ja teiseks, Viktor,“ jatkas ema, „ei ole õige osta midagi pühapäeval. Sa tead, et meil on nädalaks kuus päeva, mil võime osta, töötada, müüa, ja Jumal on õelnud, et me peame pühitsema pühapäeva ja paluma Teda.“

Vaene Viktor, ta oli nii kurb ja mures oma patu pärast, ja tead sa, mis ta tegi! Ta andis kõik šokoladi emale, ning ema viskas selle ahju!

Olen kirmel, et Viktor enam kunagi ei võta raha, mis ei ole tema oma, ja ei osta selle eest midagi pühapäeval.

Korpusekadettide rөөm.

Kirjutanud keegi K.-K.

KORPUSEKADETTIDEL on nii palju rөөme, et see võtaks palju aega, kui tahaksin nimetada neid kõiki; siiski mõned on väga silmapaistvad, ja tahan püüda rääkida neist lühidalt.

Minu arusaamise järele on korpusekadettide suurim rөөm see, et nad võivad õppida mõistma Jumala sõna. Opetus selles suures raamatut on Jeesuse järelejäetule, ning see on vaimu mөөk. See on meie kaitseks, lambiks meie jalale ja valguseks meie jalgetele. See on rөөm, mis suureks rөөmiks tead, kui ma uurin meie vaimustavaid sõnu, et me harjutata tarvitama vaimuliku mөөka, mille läbi meie ei sa mitte ainult jõuda oma hingele, aga meie võime ka kaista teisi maailma, liha ja saatana eest.

Pibel on meie õpperaamat, millest saame oma vaimuliku haridust, ja meie vaimuelu ei või olla täielik ilma piibli õpetusest; pibel on meie ilma loomisest, ja kõigest, mis elab maailmas; pibel on täis juhtumisi; siin leiame kõige õrnema romansi ja kõige õrnema luuletuse. Milline harilik luuletus on kallihinnalised kui Laul 23?

Siis on sääl rөөm selles, et meie ei võta mitte kõiki, mis on piiblis, ainult enesele, vaid meie anname edasi evangeeliumi tõde-

sid ka teistele, ka kõige madalemale ja alatumale inimesele.

Et võiksime olla hääd Päästearmees sõdurid, peame esiteks õppima teenima teisi. Alguses meie ei oska seda, kuid algame väikeselt ja läheme ilka edasi. Jeesus ütles: „Mina olen teie seas kui üks, kes teenib,“ ja kui meie tahame olla Kristuse sarnased, peame tegema oma parimat, teenides teisi.

Meil on rөөm, et võime olla sõdurid Armees ja võime töötada Jumalale, alles kalmid, mille läbi Jumal lasseb voolata armuõpetust teiste inimeste ja uskmata südamesse. Meie, kui hääd sõdurid, peame õppima olema sõnakuulelikud, enne kui võime anda teistele kasutusi; meie peame õppima jälgima oma juhatajat ilma küsimusteta, enne kui võime olla teiste juhatajateks; meie peame olema annunud teenistusse, sest ei ole enam teist suuremat rөөmu, kui hingedeõpetaja rөөm.

Meil on rөөm selles, et Jumal võtab vastu meie teenistust, ükskõik millised ei oleks meie annid. Mitte ainult rikkad ja vägevad ei ole kurtatud, vaid Jumal on sageli valinud nõrku, rumalaid ja tarvitab neid oma auks.

Meil on rөөm, tänades Jumalat kõige Tema hääduse eest. Taevot oli üsna noor, kui ta hakkas juba lau-

KORPUSEKADETTIDE NURK

Tööamine Issandale.

KAS sa tead, et sul on auline vandenud? Varandus, mis on enam väärt kui kuld ja kalliskivi — sa omad vaba, värske noore etu. Mida sa tahad teha oma eluga?

„On palju, mis igatsevad su elu. Maailm soovib seda, ta pakub sulle lõbustusi, kui sa vaid paned oma elu tema altariile. Liha — see on osa sinust, mis magab, sööb, kuulub, näeb, tunneb — tahab, et ihu oleks sinu ühisand, ja et läheksid elust läbi võimalikult vähe raskustega ja võimalikult palju eneserahuldamisega. Saatan tahab saada sinu elu. Ta tahab riisuda sinu selle ilu ja kasulikkust ja saata sind päikse surma vaesena ja ahnastades igavikku.“

Issand Jeesus soovib sinu elu. Ta armastab sind ja vaatab sinule, nagu Ta vaatas noorele rikkale mehele, kes tuli Tema juure otsides igavest elu. Ja nagu Ta ütles noormehele, nii Ta ütleb sinule: „Müü ära kõik, mis sul on, ja tule, võta oma rist ja käi Minu järel.“ See tähendab, et peame tegema just nii, nagu Jeesus ise on teinud; jätma kõik nagu Tema jättis kõik, ja lihes Tema-otsima rändavaid inimeste hingi.

Sa võid öelda: „Ma igatsen väga anda oma elu Jumalale, aga ma pole kunagi kuulnud häält, mis kutsuks mind.“ Suur maailma häda — selle kadumus, on küllalt suur katus sellele kellel on võimalik vastata sellele. Kui sa ei rääki väikeselt last hädas, siis see häda kutsub sind tegevusse. Kui sa näed meid ja meist hädas, nende tarvidus hoiatuse ja äri järele nõuab sinult teenistust.

Aga sa võid tunda, et oled nõrk ja kõlbmatu hingede päästmise töös. Sa pead pidama meeles, et Jumal on valinud maailma jõeldaid selle tarkade asemel ja maailma nõrku selle vägevate asemel; ja ärarapoldud asju on Jumal valitsenud, ja asju, mis ei ole midagi väärt, on Ta valinud, et nad võiksid teha vägevaid tegusid, nii et ükski ei või saada enesele alla Tema ees.

Kui sul on hästi päästetud armastav hing, terve ihu ja sa oled otsustanud, et tahad õppida ja töötada kõlge, et Päästearmees saak sinu ette avatud ukse. Ta õpetab sind, et kui oled kohane, paneb sind kohale, kus võid tarvitada kogu oma aja õnnistatud töös hingede päästmises hukatusest.

Elu ei ole mitte ainult võimalus, vaid ta on suru vastustus, mille eest sa pead kord andma aru. Päästearmees tahab aidata noori, et nad kasutaksid oma aega kõige paremini müüdi ja alati.

Võib-olla sa oled veel aastates, et võid saada korpusekadetiks ja võid algada õppimisega Armees, kuna khalgastades ka oma kooli võid khalgastada kooli müüdi töö.

ma Jumalale, ja meie võime ka laulda Jumalale kiituseks. Meil ei ole tarvis oodata, kuni saame ohvitserideks Päästearmees, et siis õpetada ja rääkida teistele Jeesuse Kristuse päästvast jõust, vaid meie võime anda oma ohvitseri nende töös, kui korpusekadetid ja teha oma parimat, juhataes inimesi Kristuse juure.

Siis on meil olemas ka see troõvety teade, et kõik meie ülesandid ja kõik meie töö, ole korpusekadetid, valmistab meid ette, et meist saaksid hääd Päästearmees ohvitserid.

Minu mõistan, et mõõdun sellest elust vaid üks kord. Sellepärast tahastan teha praegu kõik hääd ja kõik õige, ja tahastan ootada lahust inimest vastu nii palju, kui iganes võimalik. Ma ei taha olla hõletud, sest ma lähen seda teed läbi elust vaid üks kord.

Läbela mis! „Sõjahüü” müümisel.

Keegi Eesti selttsiline.

SÕJAHÜÜD“ müümine kuulub meie töö hulka ja on väga tähtis, sest selle läbi on mitmed võidetud Jumalale. Müües „Hüüde” usuvad meile osaks suurend õnnistused, vaatamata sellele, et mõni inimene ei taha meid üldsegi näha. On mitmeid, kellel on sellel alal palju enam kogemusi ja võimalusi. Mul ei ole palju aega lehe müümiseks, kuid ma teen oma parimat. Siin tahan jutustada natuke läbela misest. Minnes „Sõjahüüdudega” üksteis ükseni, olen sageli saadetud minema ees tagant, ja üks on suletud nii ruttu kui võimalik. Üks on tagant, või veel kord sõjamaist. Mõnikord isegi nagu kaoks lootus, kui olen käinud juba ka mitme ukse taga ning ei ole müünud ühtki eksemplari. Pisarad, palved, õhkamisest... Votan kokku oma juu ja lähen edasi, kuid ei paremat midagi, siiski kui süda valutab veel enam, leidub keegi inimene, kes ostab lehe, ütleb isegi mõned häid sõnad, ütlevad sõnad ja andme kurbus on kadunud. Olen väimustatud ja tahaksin minna edasi ruteni kui jalad suudavad kanda, ja leidubki inimesi, kes ostavad meie „valgetivalist sõnumitootjat”. Ma arvan, see on suurel määral meie oma usust ja meelolust, kuidas inimesed tulevad meie vastu. Kui läheme lahkusega ja armastusega, siis inimesed tunnevad juba meid väimust — ja isegi vahet kui arvan, et pole mingisuguseid tagajärge, võib-olla meie naeratus on jätnud mingisuguse mõju neisse, kellele puutume kokku.

Minnes välja „Sõjahüüdudega”, võib sageli koosta ka õnnitud inimesi, kellel on tarvis abi, ja ma piüan jelda Jumala abiga mõned sõnad neile kasuks. On olnud ka juhuiseid, mil võin paluda inimestega ühes ja juhutada neid Jumala juure. Oh kuidas mu hing saab õnnistatud! Süda on puudutatud teiste seisukorrala üle ja südamet tõuseb tänu Issandale, sellepärast, et Jumal on andnud mulle kõige rikkalikult ja on mind väimustanud patuhelaist. Rõõm ja rahu täidab sidame ja igatsus on elada enam teiste kasuks, juhutada ek-sivaid inimesi Jumala juure, teha neid õnnelikuks.

Sarnast juhustel unustan iseenese täiesti, ja kui mul oli mõni raskus või halb mõte, siis see kõik kadus, ja ainuke siht oli vaid teha midagi Jeessule ja teistele inimestele. Pääle „Sõjahüü” müümist tulen tagasi koju alati värskestatult väimust, ning siis mul on kergem jatkata oma igapäevast tööd. Peagi Jumal äratama nohku, „Sõjahüü” müüjad. Arvan, et kes on kord alanud selle aluse tööga, tahab ka jatkata müümist, kandes edasi sõnumit aluseist päästmisest, mis on praegu väga kõigile ja igal pool.

Jumal õnnistagu ja aidaku kõiki, kes on pannud oma käed töö külge: ärge unustage kunagi tagasi, vaid läheme edasi ja oleme ustavad selles piskus, mida meie hoole alla on usaldatud. M.

„SÕJAHÜÜD” VÕITLEJATE NIMESTIK

Nr. 38. — September 1932.

Ohviterid:

Ltn. V. Muul 80, ltn. H. Elmann 50, ltn. K. Bernad 35, ltn. M. Blees 25, ens. S. Ambrosen 25 eks.

Allohviterid ja sõdurid:

Sõber M. Rosenberg 40 eks., envoi L. Bakul 25, muus. M. Ernits 25, seers. D. Niemann 25, seers. A. Krees 25, seers. E. Vikmann 25, sõdur A. Tallmann 25 eks.

Rahvusvahelisi teateid.

NORRA.

Kapten William Jørgensen ja kapten Ester Johannessen ühendatud Päästearmee lipu all.

Levangeri korpuses helisesid 7. septembril esimest korda pulmakellad, kui korpuse juhataja kapten William Jørgensen, kes on hästi tuntud tallinlastele, ühendati kapten Ester Johannesseniga eluajaliseks selttsiliseks, kellega ta jagab oma eeltulevate aegade kurvastusi ja rõõme, võitlusi ja võite.

Osa selttsilisi Oslost ja Drammenist (pruudi kodu) tulid ühes diviisi komandõriga, brigadõr Jarnesega ja prouaga, et võtta osa rõõmupäevast, ning nad ütlesid: „Meie tuleme pruudi ja peigmehe juure.” Neil oli üheskoos ärarääkimata pulmarõõm. Pärast lõunat oli kaetud pulma piduland Armees saalis, ning kõik koosviibijad tundsid endid väga kodustena ja võtsid vastu Jumalalt õnnistusi.

Avalik pulmapidu peeti Palvemajas, mis oli täis väga tähelepanelikku rahvast. Juhataja luges 103. Taaveti laulu ja pidas ilusa pulmakõne.

Pääle laulu toimetati laulatustalitust Armees komba järele, mille järele saadeti südamikul palve Taevaisale, et Ta hoiaaks õnnistaks pruutpaari. Sel ajal seisis rahvas ja nad tundsid tunni pühalikku.

Sellele järgnesid mitmed kõned. Adjutant, kes juhatab korpust, kus pruut oli sõdurina, rääkis oma sõprust pruudiga ja soovis pruutpaarile õnne. Levangeri korpuse assistent soovis oma juhatajale palju õnne ja tervitust pruuti ta uues kodus. Rääkis veel major Danielson, korpuse seersant-major ja metodisti õpetaja. Brigadõr ja proua Jarnes laulsid duetti, millele järgnes tervituste lugemine, mis olid saabunud igalt poolt Norramaal. Rahvas oli eriti tähelepanelik, kui peigmees kõneles oma rõõmest pruudi üle, Ta oli ainult kurb, et isa, ema ja õed-vennad ei võinud võtta osa tema õnnepäevast. Ta tänas oma ema selle eest, et ta õpetanud teda juba noorelt paluma. 15-aastaselt sai ta päästetud ja nüüd ta on õnnelik teenides Issandat Päästearmees ridades. Ta tänas ka rahvast tähelepanu ja nende rõõmest osavõtmise eest.

Enne kui pruut rääkis, loeti tema õe poolt saadetud tervitus, milles ta tänab pruuti kõige eest, mis ta olnud kodustele, ja tema eneseärasalgamisest eest nende ema kasuks, kuni viimase hetkeni.

Pruut algas oma kõnet lsiteerides 103. laulust esimesed salmid. Ta oli 7-aastane, kui leidis päästmise ja oma Jumala, kes kannab teda ustaval kogu aeg. Ta oli kindel Jumala hoole all. Ta oli ka tänuilic sellepärast,

et oli saanud enesele hää ja jumalakarlikult mehe, „kuid”, lisas ta, „ma ei taha mitte ainult olla proua Jørgensen, vaid ka Päästevõitliser — teie võite julgesti küsida ja nõuda mult midagi, ma tahan teenida teid häameelega ja tahan olla teile õnnistuseks.”

Proua brigadõr Jarnes lõpetas koosoleku, tänades Jumalat kõige Tema hääduse eest.

Eesti selttsilised ühinevad soovides kapten Jørgenseni ja ta prouale õnnelikku kooselu ja Jumala rikkalikumaid õnnistusi nende ühisele teele, kus neid ei või lahutada midagi nuud, kui ainult surm.

ROOTSI.

Brigadõr ja proua Johanson, meie esimesed juhatajad Eestis ja Lätis, kes omal ajal määrati Lõuna-Ameerikasse“ territooriumi juhatajaks, jõudsid nell päevil tagasi Rootsi, kus neil on mõnevadalaane puhkus, enne kui nad võivad vastu uue kasutuse kodumaa töötamiseks.

Meie võitlusväljalt.

Tallinna I. korpuse.

Lugedes selle kuu „Sõjahüüdu”, on meil sügis juba oma täiseuga päral. Ühes algava sügisega kogunesid meie korpuse mitmed tööharud tegevusse eelolevaks talveks, meelutele-tades viimist kogunenist siis tormisel võitlusel igavese Isa rahust. 11. sept. algas meie pühapäevakool ja lapsõudurid, lapsed kui ka grupi-juhatajad olime rõõmsad ühisel tervituskoosolekul, mida juhatas korpuse juhataja. 13. septembril alustas hooaeg noortelegion. Olime rõõmsad nähes uusi ja vanu liikmeid. Noored, meil on talvel ees hää ja kasulik aeg! 14. septembril kogunes koudühing oma korralisteks töõhute-gets, viimase algus oli juba kaua algatsetud ja oodatud; kogunemine töötas kasulikkude aega ja võimalusi. Olles Kristuse ihu liikmed, tahame ustaval täita oma ülesandeid.

Armastus õlgu selleks, mis meid köidab, kannab ja juhib.

16. septembril oli endiste ja praeguste selttsiliste ühine koosolek; selttsilised olid üllrõõmsad veel kord ühiseid viibida oma armastatud väimilise kodus. Oh, täitüks meie suurim palve, et ei kustuks jäädavalt need küünlad, mida Jumal on kord ise süüdanud, valguseks mässava mere randel. Võimaldagu Jumal tulevikuski selliseid koosviibimisi.

Möödunud kuul küllastasime oma ringreisil valguspiltidega Pärnu, Mõ-

Mõõga ja kilbi brigad.

Piiblitekstid oktoobris.

Lauka ev.	P. 16. 36:22—38
L. 1. 21: 1—19	E. 17. 37: 1—14
	T. 18. 37:15—28
P. 2. 21:20—38	K. 19. 43: 1—12
Eskiel.	N. 20. 46: 1—3;
E. 3. 1: 1—9;	8—15
26—28	R. 21. 47: 1—12
T. 4. 23:1—10	Õpetuse sõn.
K. 5. 3: 1—15	L. 22. 11: 1—16
N. 6. 3:16—27	P. 23. 11:17—31
R. 7. 8: 1—11	E. 24. 12: 1—14
L. 8. 8:12—18	T. 25. 12:15—28
P. 9. 9: 1—11	K. 26. 13: 1—13
E. 10. 11:14—25	N. 27. 13:14—25
T. 11. 33: 1— 9	R. 28. 14: 1—17
K. 12. 33:10—20	L. 29. 14:18—35
N. 13. 34: 1—14	P. 30. 15: 1—17
L. 14. 34:15—31	E. 31. 15:18—33
R. 15. 36: 1—12	

PALVEAINED.

- Oktoober 2. Jaapan.
- „ 9. Vaesed ja töötatõilised.
- „ 16. Meie oma korpust ja selle ümbrus.
- „ 23. Kurvad ja rõhutatud südamega.
- „ 30. Hollandi Ida-India ja kõik töö pidalitõttise seas.

saküla, Viljandi, Türi, Palde, Tapa ja Rakvere linnu, nähes kõikjal kasvavat huvi Päästearmees töõ vastu Eestis.

Meie palume, usume, tõõtame ja võidame. V. Muul, ltn.

Tallinna II. korpuse.

Kõõlla oma seemet hommikku ja ära lase oma kätt mitte õhtul seista. (Kog. 11:6.) Lõõkuseajal ruttub põõlumees läikiva sirbi võõ vikatiga põõlle. Rõõmsa sõõdamega vaatab ta valgendavale põõlle ning asub virgalt tõõle vihke sidudes. Unustatud kõõvi ja kõõni vaev, suur Looja on õnnistanud tema tõõd.

Põõd, mille lõõkuse Issand meile kätte usaldanud siin korpuses, vajab hõõlsamat kõõni; kõõvijad, kes on valmis nuttes oma seemet kandma. Igatsus on suur õnnistuse vilhma järele, mis teeks ma kõõbuliseks, et seeme hakkaks idanema — ning väimiks lõõkuseajaks.

Sellel suurel lõõkusepähal ruttavad lõõkjad igatks oma vihke kandes. Mõõne nõest on kõõtus vihkude hunniku all, mis nende õõdel. Nemad lõõksid nuttes ja tulevad hõõksamisega, kandes oma vihke.

Kas oleks sa kord sääõ ilma õõegi viljapäõta? Kas sa pole kannatlik kõõnu ega kõõlvand. Kui nõõda, siis andku iga lõõkaja rõõmuhõõõ sulle piste sõõdamesse — kri kallis on kõõlvnæg. H. Elmann.

Laulud.

1.

1. Kõigud elumerele usulaevaga,
Kardad, et pea laintesse peadi vajuma —
Arva kokku õnnistused — näha saad:
Kindlasti veel Jeesus tormi vaigistab.

Arva kokku õnnistused ja,
Kindlas usus, suure hoolega,
Arva kokku kõik, mis Jumal teind,
Ja Ta armastusest imelema pead.

2. Kõnnid kurbuses ja mures — rõhutud,
Tundub rist nii raske, oled koormatud.
Arva kokku õnnistused, mis sa saand —
Rõõmupisarad siis silmist voolavad.

3. Kui sa rüed, kuis teised vara koguvad,
Meels pea, et Jeesuselt sa kõike saad.
Vaikselt arva õnnistused — kindlat teat:
Keegi taeva kaduvusega ei saa.

4. Kui sa varjudega kohtad eluteel,
Looda Päästja päale, rõõmsasti saab su meel.
Arva siis ka õnnistused hoolega —
Kuju rahuriiki sind siis kannab Ta.

2.

1. Nüüd lauludega hõitsates
Ma kiidan Issandat
Ja kõik, mis Ta mul teinud
hüäd.

Ma kõigil kuulutan,
.: See Talle veri puhas-
[tab :.]
Jah, see Talle veri puhas-
[tab

Ja kõike uendab.
.: Uuendab, :.: Jah see
[Talle veri puhastab
Ja kõike uendab.

2. Mu hing küll oli kartust
[täis,

Kui valdas teda patt,
Ta praegu hõiskab, rõõmustab
Ja kiitab Jumalat.

3. Maailma au ja varandust
Korä mina otsisin,
Nüüd aga Tema vere sees,
Ma rikkust omasin.

4. Kuis seda saada, küsid sa,
Kes õnne anda võib?
Oh tule Jeesu juure, Ta
Täit õnne anda võib!

KOORID:

1. Lippu üles kõrgele tõsta-
me, Armastuse, päästmise lip-
pu. Me surmani ta all kõik
võitleme, siis läheme taevasse.
2. :.: Vihud kogume.:. Või-
durõõmus põllult vihud ko-
gume.

„Kes ei armasta, see ei ole Jumal-
lat mitte tunnud; sest Jumal on
armastus.“
1. Joh. 4:8.

Õnne olemas muiste legend kellest-
ki uskmatust rüütlist, kes avalik-
kult väljendas, et ta ei usu Jumalat
ega Tema väe olemasolu. Ta otsustas
katsega teha kindlaks, et ei ole Jumal-
lat. Minnes põllule, täiesti rai-
vastatud võitluseks, viskas ta oma
kinda maha toleja ja kombe järele,
kui üks kutsus teist võitlusele.

Vaadates üles taeva poole, hüüdis
ta: „Jumal, kui on olemas Jumal,
ma kutsun sind siia praegu surma-
võitlusele. Kui sina tõesti oled ole-

3.

1. Üles vennad, võitlusele,
Tõstke lippu rõõmsasti!
Meie päalik, Kristus ise,
Viib meid võidust võidule.

Kristus on meid patust päästnud,
Tema sees meil ühendus.
Põrgu võimust on Ta murdnud,
Tema läbi võidan ma
/: Päästja läbi võidan ma :/
Põrgu võimust on Ta murdnud,
Nüüd Ta läbi võidan ma.

2. Vaatke, kuidas vennad vaprast
Meie eel on võidelnud.
Ei nad lahkunud armsast sõbrast,
On Ta järgis astunud.

3. Vennad, ärge kartke vaenlast,
Eluvürst käib meie ees;
Juba punab koit nii armsast,
Kuldne hommik varsti käes.

4. Taevast, vaiksese õnne ilmas,
Oma kallist Päästjat näed,
Võidukroon saäl on sul valmis,
Sinna igavesti jääd.

4.

1. Lõppend lõikeaeg, suvi on mööda läind
Ja palved on vaikunud nüüd, Päikest enam ei
näe, rahuhommik on tulnd Ning lõppenu
päästmise hüüd.

Koor: Kui ju suvi on läind, lõikus salve-
des saäl, Kui sa kohtusse läed, kuidas
seisma siis jääd, Kas hagana hulgas
end näed?

Diviisi komandöri külaskäik Eestisse.

Reede, 7. okt. 7.30 õht. ühine muusikaõht. Tall. 1.
Laup., 8. okt. 7.30 õht. Päästmiskoosolek Tall. 2.
Pühap., 9. okt. 10.30 h. Ühine pühitsusk Tall. 1.
" " " 3.30 p. l. Ühine sõd. koosol. Tall. 2.
" " " 7.30 õ. Päästmiskoosolek Tall. 1.
" " " 7.30 õ. Päästmiskoosolek Tall. 2.

Diviisi komandöri kõneleb mõle-
mal koosolekul.

Esmasp., 10. okt. 7.30 õ. Päästmiskoosolek Tartu.
Teisip., 11. okt. 7.30 õ. Päästmiskoosolek Võru.

Jumal on armastus.

mas, väljenda oma väge, millest sinu
kutselised, eesõigustatud preestrid nii
väga kiitlevad.“

Ta ootas vastust oma kutsesele, vaa-
tas üles ja nägi õhus oma pää kohal
hõljumas pergamenti tükki. See lang-
es tema jalge ette maha, ja tõstes
selle üles, leidis saäl kirjutatuna sõ-
nad: „Jumal on armastus.“

Oiles üllatatud sellisest ootamatust
vastusest oma kutsesele, murdis rüü-
tel oma mööga ja põlvitades maha
töötas ta end anda teenistuseks Ju-
malale, keda ta enne seda oli välja
kutsunud võitlusele.

See pergamenti lõikus on kiill

2. Kui on kõlanud ju laulud taevases aust
Ja laulud, et armaeg veel, Kas sind, patune
hing, kellel Jumalat poind, Oo igavest ota-
mas eel?

3. Kui need pühad on läind, vabaks maail-
mast saand, Kõik Kuninga trooni ees saäl, Oh,
kuis kõlams siis nende ühine laul, Lau! Pääst-
jale taevasel väel.

4. Itle, patune nüüd, kas sul rahul on hing,
Ei karda sa kohut, mis ees? Kas võib kanda
su vaim eluraskusi nüüd, Et surra võid lootuse
sees?

5.

1. Sinu tervestegev käsi,
Issand, puudutagu mind,
Et Su püha tahtmist tehes
Kuulda võiksin ainult Sind.

.: Mu hinges.:
Su püha tahe ständku.

2. Sulata mind, sojenda
[mind,
Juhata mu elu Sa;
Tee mind puhtaks, tee mind
[julgeks,
Et võiks Sinust tunnista.

3. Eksinuid ma tahan leida,
Lähem, kuhu saadad Sa,
Rahulda mu igatsusi,
Päha jõudu palun ma.

4. Taeva-leivaga mind toida,
Täida mind Su armuga.
Tee mind kõlbvaks Sinu tööle,
Et Su tahtmist täidaksin.

KOORID:

3. Rutta, külvaja sa! Rutta,
lõikaja ka; Taevalist seemet
külvama. Rutta, külvaja sa!

4. Sa oled ikka sama, Su
armastus ei peta. Ka minagi
ei jäta Sind, minu Päästija.

5. :.: Kõik mis on minul,
Sulle ma toon.:. Sinu jälgis
tahan käia, ka mures ja rõõ-
mus, Mu Jeesus, ma jälgin vaid
Sind.

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 korä kuus.
Tellimise hind postiga aastas 2 kroo-
ni, ¼ a. 1.10 kr. Üksiknumber 15 snt.
Vastutus toimetaja: enval L. Bakul.
Valjaandja: Päästearmee.